

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **FERT, a. s.**, se sídlem P. Bezručů 447/14, Soběslav II, zastoupeného JUDr. Antonínem Tunklem, advokátem se sídlem Komenského 6/V, Dačice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2006, čj. 6017/150/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 1. 2007, čj. 10 Ca 222/2006 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad v Soběslavi (správce daně) rozhodnutím ze dne 8. 3. 2006, čj. 8932/06/111970/2417, sdělil žalobci předpis penále na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 1 851 582 Kč. Žalobce napadl rozhodnutí správce daně odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 9. 2006, čj. 6017/150/2006, zamítl.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 10. 1. 2007, čj. 10 Ca 222/2006 - 22, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel v žalobě namítl souvislost posuzované věci s řízením vedeným krajským soudem pod sp. zn. 10 Ca 170/2006, v jehož rámci stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného vydané podle § 55b zákona č. 337/1992, o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Krajský soud ve vztahu k tomuto řízení v napadeném rozsudku uvedl, že žaloba ve věci sp. zn. 10 Ca 170/2006 byla odmítnuta. Stěžovatel ovšem zdůraznil, že usnesení o odmítnutí žaloby bylo napadeno kasační stížností a krajský soud měl proto „nejen z opatrnosti,

ale v rámci dobrého svědomí“ řízení přerušit do doby, kdy o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby bude rozhodnuto.

Dále stěžovatel uvedl, že v řízení o žalobě nebyl zastoupen advokátem, proto dostatečně nerozvinul argumentaci o rozporu výše stanoveného penále s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. V kasační stížnosti stěžovatel zdůraznil, že v případě občanského i obchodního práva může soud moderovat výši smluvní pokuty, zatímco stát sám sebe z takovéto moderace vylučuje. Podle stěžovatele „Takováto ustanovení jsou logicky diskriminační a budou patrně v čase budoucím předmětem ústavní stížnosti či mezinárodních sporů.“. Stěžovatel se považuje za slušnou a bezúhonnou firmu a doměření daně a následné penále je podle jeho názoru nezákonné.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že rozhodnutí krajského soudu v nyní posuzované věci nebylo vázáno na výsledek řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí téhož krajského soudu ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 170/2006 a krajský soud proto neměl povinnost přerušit řízení do rozhodnutí o kasační stížnosti. Tvrzení stěžovatele o jeho bezúhonnosti nemá vliv na postup správce daně při předpisu penále. Stěžovatel byl s placením své daňové povinnosti v prodlení a daňovou povinnost splatnou dne 30. 6. 2005 uhradil dne 23. 1. 2006. Stěžovatel uplatnil proti rozhodnutí správce daně žádost o přezkoumání podle § 55b daňového řádu, přezkoumání ale nebylo povoleno. Rozhodnutí správce daně, kterým byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň, tak bylo pravomocné, vykonatelné a s ohledem na pozdní uhrazení daně bylo důvodné i vydání platebního výměru na daňové penále. Omlouvá-li stěžovatel obecnost své argumentace v řízení před krajským soudem nedostatkem zastoupení advokátem, uvádí žalovaný, že je pouze věcí účastníka řízení, koho si pro zastoupení k soudnímu jednání zvolí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel se v rámci stížní námitky, podle níž měl krajský soud přerušit řízení, odvolává na § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak především zdůrazňuje, že přerušení řízení podle § 48 odst. 2 s. ř. s. upravuje na rozdíl od přerušení řízení podle § 48 odst. 1 s. ř. s. tzv. fakultativní přerušení řízení, které s naplněním zákonných znaků spojuje možnost, nikoliv povinnost, předsedy senátu přerušit řízení. Vhodnost takového procesního postupu je věcí předsedy senátu a jeho volba zpravidla nebude s to ovlivnit zákonnost následného rozhodnutí ve věci samé. V posuzované věci stěžovatel namítl, že důvodem přerušení mělo být probíhající řízení o kasační stížnosti v jiné věci (byť mezi týmiž účastníky). Zde Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je zásadně třeba pohlížet jako na zákonné až do jeho případného zrušení kasačním soudem. V konkrétní věci stěžovatele pak lze na okraj podotknout, že Nejvyšší správní soud zamítl zmiňovanou kasační stížnost rozsudkem ze dne 15. 3. 2007, čj. 9 Afs 10/2007 - 72 (www.nssoud.cz), a Ústavní soud odmítl následnou ústavní stížnost stěžovatele usnesením ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. IV. ÚS 1376/07 (<http://nalus.usoud.cz>), jako zjevně neopodstatněnou.

Namítl-li stěžovatel dále rozpor výše penále s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a poukázal přitom na možnost moderace smluvních pokut oproti nemožnosti moderace penále v daňovém řízení, odkazuje Nejvyšší správní soud především na napadený rozsudek krajského soudu. Ten odpovídající žalobní námitku neopomněl,

byť mu její obecnost prakticky neumožnila, aby se jí podrobněji věnoval. Nejvyšší správní soud tomuto postupu přisvědčuje a dodává, že pokud stěžovatel obecnost žalobní námitky vysvětlil nedostatkem zastoupení advokátem, nemůže kasační soud jen proto rozhodovat opačně. V řízení před krajskými soudy není povinné zastoupení advokátem, ale účastník řízení musí i s přihlédnutím k zásadě *vigilantibus iura* sám zvážit, zda je mj. s ohledem na vázanost soudu žalobními body [§ 75 odst. 2 s. ř. s. za použití § 71 písm. d) s. ř. s.] schopen hájit svá práva dostatečně sám, nebo zda dá přednost kvalifikovanému zastoupení. Výsledek této úvahy pak nemůže být přenesen na soud v podobě rozlišování nároků kladených na podání zastoupeného a nezastoupeného účastníka řízení. Již jen na okraj proto Nejvyšší správní soud podotýká, že se charakterem penále podle § 63 odst. 2, 3 daňového řádu a jeho souladem s katalogem ochrany lidských práv a základních svobod podrobně zabýval v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, čj. 2 Afs 159/2005 - 43 (www.nssoud.cz), na který na tomto místě pro stručnost odkazuje. Postup Nejvyššího správního soudu pak shledal ústavně konformním i Ústavní soud, jak vyplývá z jeho usnesení ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1394/07 (<http://nalus.usoud.cz>).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stížní námitky nejsou důvodné, napadené rozhodnutí krajského soudu je zákonné a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu